

Η θεία κοινωνία, εμβόλιο ζωής.

Σοφία Μπεκρή

«Το αίμα του Χριστού καθαρίζει την συνείδησιν ημών εις το λατρεύειν Θεώ ζώντι» (Εβρ. 9:14). Στο απόσπασμα από την προς Εβραίους επιστολή που διαβάζεται κατά την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών, ο Απόστολος, αφού αναφέρεται στον τρόπο προσφοράς θυσιών προ Χριστού, τις διαφοροποιεί από την δική Του θυσία και εκφράζει την βεβαιότητά του για την ανωτερότητα της σωστικής θυσίας του Χριστού σε σχέση με όλες τις προηγούμενες, που αποτελούσαν βεβαίως προεικόνισή της.

Πράγματι, τι σχέση μπορεί να έχουν οι μέχρι τότε προσφερόμενες ζωοθυσίες, και μάλιστα εκατόμβες, ακόμα και οι ανθρωποθυσίες, που γίνονταν για τον εξευμενισμό των θεών, με την ζωηφόρο θυσία του Χριστού πάνω στον Σταυρό που έγινε για την δική μας λύτρωση από το κράτος της αμαρτίας και του θανάτου; Πώς μπορεί να συγκριθή η θυσία αμαρτωλών θυτών με την θυσία του αναμάρτητου Σωτήρος; Εάν το αίμα ταύρων και τράγων είχε την δύναμη να εξαγνίση «προς την της σαρκός καθαρότητα», πόσο μεγαλύτερη δύναμη μπορεί να έχει το αίμα του ιδίου του Χριστού που προσφέρθηκε υπέρ ημών «εις κάθαρσιν και αγιασμόν ψυχών τε και σωμάτων», «εις άφεσιν αμαρτιών» και «εις ζωήν αιώνιον»;

Ο Χριστός μας επομένως έγινε το «ζωόθυτον θύμα», «ο αμνός του Θεού» που θυσιάστηκε για την δική μας ζωή και σωτηρία, Εκείνος που δέχθηκε να πληρώσει τα λύτρα, για να μας απελευθερώσει από τα δεσμά της θανατηφόρου αμαρτίας, Εκείνος που κατήλθε στον ζοφερό Άδη, για να ανασύρει τους «πεπεδημένους» και να τους οδηγήσει και πάλι στο φως της εν Χριστώ ζωής και της καινής αναστημένης κτίσεως.

Η θυσία του είναι ανεκτίμητη, μοναδική και ανεπανάληπτη. Ακόμη και η θυσία των αρχαίων βασιλέων, όπως του μυθικού βασιλέως Κόδρου, που προσφέρθηκε να πεθάνει για την σωτηρία της πόλεώς του, δεν μπορεί να συγκριθεί με εκείνη του Κυρίου, διότι οι αγαθοί βασιλείς προσέφεραν προσωρινή σωτηρία, ενώ ο Σωτήρας Χριστός χάρισε την παντοτινή και αιώνια σωτηρία! Κατά τ' άλλα, «μόλις γαρ υπέρ δικαίου τις αποθανείται» (Ρωμ. 5:7), πόσο μάλλον, λέει ο Απόστολος, να τολμήσει να πεθάνει για τους αμαρτωλούς!

Ο Χριστός όμως «υπέρ ημών απέθανε έτι αμαρτωλών όντων ημών», ακριβώς για να αναστήσει το μισοπεθαμένο από την αμαρτία πλάσμα Του. Όπως ο φιλόστοργος πελεκάνος σκίζει με το ράμφος το στέρνο του και προσφέρει το νέο αίμα στα ξεματωμένα και δηλητηριασμένα από τα δαγκώματα του φιδιού παιδιά του, για να τα σώσει και να τα βοηθήσει να ξαναπετάξουν, έτσι και ο εύσπλαγχνος Κύριος με το ζωογόνο αίμα και με το αγιαστικό ύδωρ που έτρεξε από την πληγωμένη Του πλευρά πάνω στον Σταυρό μπόλιασε τα αδυνατισμένα από την φθορά και την αμαρτία πλάσματά Του, ώστε να τους ξαναδώσει ζωή!

«Μείζονα ταύτης αγάπην ουδείς έχει, ίνα τις θη την ψυχήν αυτού υπέρ των φίλων αυτού» (Ιωάν., ιε'13). Εφ' όσον, επομένως, Εκείνος υπήρξε θύτης και μάλιστα θύμα για εμάς, τους αμαρτωλούς φίλους Του, προτύπωσε με την θυσία Του τον τρόπο της σωτηρίας μας. Καλούμαστε λοιπόν και εμείς να ακολουθήσουμε το παράδειγμά Του και να γίνουμε κατ' αρχάς θύτες του κακού μας εαυτού, με το να σταυρώσουμε τον παλαιό άνθρωπο της αμαρτίας και να ενδυθούμε τον νέο ανακαινισμένο άνθρωπο της μετανοίας, και στην συνέχεια «θύματα», δηλαδή διάκονοι του κοινού καλού, όπως έκανε και ο ίδιος που προσέφερε τον εαυτό Του «υπέρ της των πάντων σωτηρίας».

Στην πραγματικότητα είναι πολύ δύσκολη η σταύρωση του οικείου θελήματος, κυρίως του εξουσιαστικού μας εγώ, αλλά και η απεξάρτησή μας από τον ευδαιμονισμό και από την φιληδονία. Εάν όμως κάνουμε το πρώτο βήμα, εάν σταυρώσουμε τα πάθη μας και ξεριζώσουμε τις κακές μας επιθυμίες, τότε είναι πολύ πιο εύκολο να γίνουμε θύματα, δηλαδή διάκονοι όχι πλέον των αμαρτιών μας αλλά του σωτηρίου θελήματος του Θεού.

Εμείς οι άνθρωποι βεβαίως, εγκλωβισμένοι από την αμαρτία αλλά και γοητευμένοι από την πρακτική του κόσμου τούτου και των αρχόντων του, που μας εξουσιάζουν και μάλιστα μας κατεξουσιάζουν, θεωρούμε καύχημά μας να σταυρώνουμε τον Θεό και τον αδελφό μας, και μεγάλη ήττα την σταύρωση του δικού μας εξουσιαστικού θελήματος.

Ο Χριστός όμως μας προειδοποιεί: «Ουχ ούτω δ' έσται εν υμίν». Εσείς μην ακολουθήτε τις τακτικές του Ηρώδου, του Πιλάτου και των άλλων «των δοκούντων άρχειν», διότι τότε θα έχετε και το δικό τους άδοξο τέλος. Ταυτοχρόνως δε, για να μας ενισχύση στον αγώνα για την σταύρωση των παθών μας, που είναι ο μονόδρομος της σωτηρίας και της αναστάσεώς μας, μας προβάλλει το δικό Του υπόδειγμα θυσιαστικής αγάπης και προσφοράς: «και γαρ ο Υιός του ανθρώπου ουκ ήλθε διακονηθήναι, αλλά διακονήσαι και δούναι την ψυχήν αυτού λύτρον αντί πολλών» (Μαρκ. 10:45).

Συνεπώς και η Εκκλησία προβάλλει με την σειρά της τα παραδείγματα «χαριτωμένων» Αγίων, ανθρώπων δηλαδή που αγιάστηκαν, διότι υπερέβησαν το αμαρτωλό τους φρόνημα προς όφελος εν τέλει της δικής των σωτηρίας. Η Αγία Μαρία Αιγυπτία υπήρξε ένα τέτοιο «υπόδειγμα μετανοίας», πραγματικά αξιοθαύμαστο, διότι, λόγω του προηγουμένου εφάμαρτου βίου της, χρειάστηκε να αγωνιστή πολύ περισσότερο, για να υπερβή τον Ιορδάνη της αμαρτίας και να διαβή στην αντίπερα όχθη της ασκήσεως, ώστε να αξιωθή με την νηστεία, την άσκηση και εν τέλει την εξομολόγηση και την θεία κοινωνία να πάρη το εισιτήριο για την αιώνια ζωή.

Αξίζει να προσέξωμε ότι η θυσία της Αγίας ολοκληρώθηκε και ο θάνατος επήλθε, μόλις εξομολογήθηκε και μετέλαβε των αχράντων

Μυστηρίων, αφού δηλαδή μπολιάστηκε στο σώμα του Χριστού και έγινε σύσσωμη και σύναιμη με Εκείνον, ύστερα από 47 ολόκληρα έτη ασκήσεως!

Είθε και εμείς να εφοδιαζώμαστε πάντοτε επαξίως με το εμβόλιο του Χριστού, την θεία κοινωνία, που είναι εμβόλιο ζωής και πολιτείας με τον Χριστό και με τους συγκοινωνούντες αδελφούς μας και εφόδιο ζωής αιωνίου, την οποία ευχόμαστε αλλά και αγωνιζόμαστε να επιτύχουμε όλοι με την χάρη του Θεού και τις πρεσβείες πάντων των χαριτωμένων Αγίων Του. Γένοιτο!

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>